

**JAG OCH MIN
MAFFIAPAPPA**

Julian de la Vega

Kapitel 1

Jake vaknade upp av att någon pratade. Rösterna kom från bottenvåningen. Han tittade på sin Simpsonklocka som hängde på väggen. Det var mitt i natten men en ljusstråle från fullmånen strimmade in genom persiennen.

Jake satte sig upp i sängen. Han gnuggade ögonen och reste sig upp. Han gick ut ur sitt rum och fram till trappan som ledde ner till hallen. Han tittade ner och såg sin pappa prata med någon. Det var släckt i hallen men ljuset i köket var tänd och lyste upp en del av hallen. Jake kunde se att främlingen gav hans pappa pengar. Därefter började hans pappa räkna sedelbunten. Varken pappa eller främlingen sa något. Det enda man kunde höra var prasslet från sedlarna.

Jake tog ett steg tillbaka men råkade trampa på sin fot. Han tappade balansen och satte sig på rumpan på heltäckningsmattan.

”Vad var det?”

Jake la sig raklång ner på rygg. Rösten kom från mannen som gett hans pappa pengar.

Jake höll andan.

”Det var säkert bara grannens katt”, sa Carlos. ”Den brukar smyga in genom det trasiga källarfönstret.”

Jake låg blickstill.

Några sekunder gick.

När ytterdörren slog igen förstod Jake att mannen hade lämnat deras hus.

”Är du där, Jake?”

Jake svarade inte. Om pappa gick upp och såg honom ligga på golvet skulle han bli rasande. Pappa om någon hatade när man smög på honom.

Plötsligt hörde Jake fotsteg i trappan. *Pappa är på väg upp.* Jake kunde höra sin egen andning och kände svetten i handflatorna. Vad skulle han säga till pappa?

Precis när han skulle resa sig upp hörde han att det pep till i pappas mobil och ljudet av fotsteg upphörde omedelbart. Jake förstod att pappa stod kvar i trappan och läste sms:et. Han kunde nu höra att pappa vände neråt. Troligtvis var pappa på väg ut i köket.

Jake andades ut och reste sig tyst upp. Snabbt gick han tillbaka till sitt rum. Han vred på persiennstången och såg en röd bil köra därifrån. Det var en likadan bil som pappa och han sett på motormässan. *En Ferrari.*

Jake lämnade fönstret.

Han la sig i sin säng. Han förstod att han inte skulle kunna sova på länge. Vem var mannen? Och varför hade mannen gett hans pappa pengar mitt i natten?

Kapitel 2

Jake vaknade av att hans mamma väckte honom. Det var morgon och solen lyste in. Detta skulle säkert bli en fin men innehållslös sommar, liksom de senaste, tänkte Jake. Det kändes i alla fall så redan nu.

Han frågade mamma hur mycket klockan var.

”Den är snart nio så du får stiga upp nu annars kan du inte somna i kväll. Jag har gjort iordning frukost till dig.”

”Skönt att det är sommarlov”, sa han.

”Ja, men inte för mig”, sa mamma. ”Jag måste till jobbet.”

Jake gäspade och satte sig upp i sängen.

Mamma jobbade på Telia. Hon satt i växeln. Alla sa att hon hade fin och behaglig röst. Antagligen hade de inte hört henne när hon var arg. Jake var inte riktigt säker på vad pappa jobbade med men förstod att det var något som hade med affärer att göra. Det var i alla fall vad mamma och pappa hade sagt.

*

Jake gick i fyran på Kunskapsskolan i Trelleborg. Hans bästa vän hette Ahmed och gick i samma klass. De pratade ofta om vad de skulle göra när de blev stora. Ahmed ville bli läkare och Jake musiker. Ahmeds pappa var också affärsman som Jakes pappa. Men det var likadant där. Ahmed visste inte riktigt heller vad hans pappa jobbade med. Han kom alltid hem sent på kvällarna. Ja, ibland så sent att det blivit

morgon. Men Ahmed funderade inte så mycket på det. Ahmed var inte typen som funderade. Han tog livet med en klackspark. Jake däremot funderade mycket. Ibland för mycket. Det var i alla fall vad hans mamma sa. Men Jake tyckte att det var bra att fundera. Man blev klok av att fundera. Det kändes i alla fall så.

Kapitel 3

Jake satt på sitt rum. Mamma hade gått till jobbet för en stund sedan. Det var dags för lite Playstation.

Han reste sig upp, tände teven och tog spelkontrollen. Det fick bli *Grand theft auto five*. Ett spel han älskade. Ibland så mycket att han ville hoppa in i teverutan.

Han kom att tänka på mannen som gett hans pappa pengar. Dessutom mitt i natten. Varför?

Han funderade på om han skulle våga fråga pappa varför mannen hade gett honom så mycket pengar. Samtidigt visste han att hans pappa inte gillade när man ställde frågor. Särskilt om hans jobb. Han kunde bli riktigt irriterad. Varför han blev arg hade Jake ingen aning om. Kanske hade det att göra med att pappa ofta sa att barn inte ska fråga så mycket.

Jake hade funderat. Kanske mannen hade lånat pengar av hans pappa och ville bara betala tillbaka? Samtidigt såg det ut som mycket pengar. Och Jake visste att pappa inte hade mycket pengar. Det kunde han höra på kvällarna ibland. Att pappa och mamma pratade om att de hade många räkningar som skulle betalas.

Kapitel 4

Det hade blivit kväll, klockan närmade sig elva. Jake låg i sin säng. Hans pappa hade kommit hem för en stund sedan. Jake hade inte vågat fråga pappa varför mannen hade gett honom så mycket pengar. Men det fanns en dag i morgon. Då skulle han ta mod till sig och fråga.

Jake kunde inte sova. Hans dörr var öppen så han kunde höra att pappa pratade i telefon med någon. Han kunde inte höra vad de pratade om men pappa sa någonting om pengar.

Plötsligt sänkte pappa rösten. Nästan viskade.

Jake satte sig upp i sängen.

Han spetsade öronen.

Reste sig upp.

Han gick fram till dörren.

Hörde han verkligen rätt?

Kapitel 5

Jake vaknade av ett smattrande på fönstret. Det första han hade i huvudet var hans pappas ord i går. Han var osäker på om han hade hört rätt. Pappa hade sagt något i telefonen om att skjuta någon. På samma gång hade Jake kunnat höra att hans pappa låtit osäker, ja, nästan rädd.

Jake tittade ut genom fönstret. Där stod hans klasskamrat Ahmed. I handen hade han något. Det såg ut som småsten.

Jake öppnade fönstret.

”Vad håller du på med? Ska du panga rutan?”

”Går det att vara i dag?” undrade Ahmed.

”Ja, det går”, sa Jake och gäspade. ”Men jag måste först kaka frukost. Kom in så länge.”

”Är dörren inte låst då?”

”Jo, jag kommer ner.”

Jake stängde fönstret. Han tittade på klockan. Den var kvart i nio och det var onsdag morgon.

Det var tyst nerifrån köket så antagligen hade mamma redan stuckit till jobbet och pappa åkt iväg och handlat. Det gjorde han alltid på onsdagar. Det var fint väder så Jake tog på sig ett par shorts och ett linne.

Han gick ut ur sitt rum och nerför trappan. På nytt tänkte han på mannen. Vem var han och varför hade han gett pappa pengar? Och samtalet i går kväll var kanske med mannen som gett hans pappa pengar?

Jake öppnade ytterdörren.

”Sover din mamma och pappa?” frågade Ahmed.

”De är inte hemma. Min mamma är på jobbet och pappa handlar”, sa Jake och pekade mot Ahmeds hand. ”Ta inte med dig stenarna in. Detta är ingen sandlåda.”

Ahmed släppte stenarna bredvid trappan. Han stod kvar vid dörren. Jake tittade på honom.

”Har du laggat?”

Ahmed gick in och stängde dörren.

”Har du käkat frukost?” frågade Jake.

”Ja, det har jag.”

”Okej”, sa Jake. ”Häng med ut i köket. Jag ska bara ta en macka.”

Ahmed nickade.

Kapitel 6

Jake och Ahmed satt på Jakes rum. I handen hade de varsin spelkontroll. De spelade *FIFA 14*. Jake var Spanien och Ahmed Iran. Ahmeds föräldrar kom från Iran men Ahmed var född i Sverige. Han var enda barnet. Ahmed hade sagt att hans föräldrar ”jobbade” på att han skulle få ett syskon. Men Ahmed ville inte ha något syskon.

Det ringde på dörren men Jake fortsatte att spela.

Ahmed knuffade till Jake.

”Ska du inte öppna?”

”Jag ska”, sa Jake irriterat och la spelkontrollen på bordet. ”Typiskt när vi precis har börjat spela ska någon komma och störa oss.”

”Snabba dig upp igen”, sa Ahmed.

”Ja, ja.”

När Jake kom ner i hallen tog han pallen, allt för att kunna nå upp till tittögat i dörren. Han ställde pallen vid dörren, klev upp på den och kollade i tittögat. Där stod en man med ett paket i handen.

Jake hoppade ner från pallen.

Han öppnade dörren.

”Jag söker Carlos”, sa mannen och tog av sig solglasögonen och tittade bort mot det andra radhuset som hade samma färg som deras. ”Carlos bor väl här?”

”Ja”, sa Jake. ”Han är min pappa.”

”Kan jag få prata med honom?”

”Han är inte hemma”, sa Jake.

Mannen tittade på paketet som han höll i ena handen. Jake noterade att mannen hade guldringar på flera av sina fingrar.

”Är paketet till min pappa så kan jag ge honom det?”

Mannen tittade på Jake, sedan på paketet.

”Vet du när din pappa kommer hem?”

Jake visste inte när så han skakade på huvudet.

”Okej”, sa mannen. ”Du kan ta det. Men glöm inte att ge det till din pappa.”

”Jag glömmer inte.”

Mannen gav paketet till Jake. Ett paket med grått omslagspapper.

”Du får absolut inte öppna det”, sa mannen och spände blicken i Jake.

”Nej, jag öppnar inte det. Jag lovar.”

”Bra”, sa mannen och tog på sig solglasögonen och gick iväg.

Jake stod kvar. Han tittade på paketet. Det var tungt. Han undrade vad som var i det.

”Vad är det för något?”

Jake vände sig om.

”Vet inte. Det är i alla fall tungt.”

”Är det?” sa Ahmed och la spelkontrollen på trappan. ”Vi öppnar det.”

”Det är till min pappa”, sa Jake och stängde ytterdörren.

”Får jag känna på det?”

”Nej”, sa Jake och gick ut i köket och la paketet på bordet.

Ahmed gick efter Jake ut i köket.

”Kom igen”, sa han. ”Vi öppnar det.”

”Nej”, fräste Jake. ”Min pappa blir vansinnig om man rör hans saker.”

”Okej”, sa Ahmed. ”Det är likadant med min farsa. Rör man hans prylar kan man få en smäll.”

”Kom nu så sticker vi upp och spelar igen”, sa Jake och tog spelkontrollen från trappan och gav till Ahmed. ”Förresten ... vad står det?”

”14–0 till mig”, sa Ahmed och skrattade. ”Jag gjorde skitmånga mål när du var här nere.”

”Din fuskare!” sa Jake och smajlade.

När de kom upp på Jakes rum sa Ahmed att han var tvungen att gå på toaletten.

”Skynda dig tillbaka”, sa Jake.

Det fanns en toalett där uppe men Ahmed bestämde sig för att gå på toaletten där nere.

När Ahmed kom ner i hallen kastade han en blick ut mot köket. På bordet låg paketet.

Han stannade till.

Funderade.

Skulle han öppna paketet?

Kapitel 7

Det hade gått tio minuter. Jake undrade vad Ahmed sysslade med. *Antagligen bajsade han*. Det brukade han i alla fall göra när han kom hit. Det hade till och med hänt två gånger att det blivit stopp i toaletten efter att han varit där inne. Hela toalettstolen hade varit fylld med dasspapper.

Jake pausade spelet.

Plötsligt hörde han ett ”wow” nerifrån. Han la spelkontrollen på bordet. Det gick några sekunder innan han förstod att Ahmed hade öppnat paketet.

Jake sprang ut ur rummet och ner för trappan.

När han kom ut i köket såg han att paketet var borta och på diskbänken låg det gråa omslagspapperet.

”Vad fan, Ahmed!” skrek Jake. ”Har du öppnat paketet?”

Ahmed hoppade fram där han stod bakom köksdörren.

”Pang! Du är död.”

Jake vände sig om. I ena handen hade Ahmed en pistol och i den andra en kartong.

”Vad fan är det du har i handen?”

”Det ser du väl? En pistol. En riktig pistol.”

”Ja, men var har du fått den ifrån?”

”Var tror du?” sa Ahmed och höll upp kartongen. ”Här finns också en ljuddämpare och ett magasin.”

”Är du helt dum i huvudet!?” skrek Jake och ryckte pistolen ifrån Ahmed. ”Jag sa ju åt dig att inte öppna paketet.”

”Ja, men du vet hur nyfiken jag är ... jag var bara tvungen att öppna det.”

”För helvete!” fräste Jake. ”Ge mig kartongen så får vi slå in den igen.”

Ahmed gav Jake kartongen.

Jake svor för sig själv och la kartongen på bordet. Han tog det gråa omslagspapperet från diskbänken. Han tittade på det. Det var skrynkligt och söndrigt.

”Fan! Det går inte att använda”, skrek han och tittade på Ahmed som stod tyst.

”Pappa kommer att döda mig.”

Ahmed tittade på Jake som satte sig ner på stolen med en suck. Han såg att Jake var rejält arg.

”Har ni något omslagspapper hemma?” sa Ahmed. ”Om ni har så kan vi slå in kartongen igen.”

”Bra idé”, sa Jake och reste sig upp.

Ahmed satte sig ner.

Han tittade på Jake.

”Varför har din pappa fått en pistol?”

”Jag vet inte.”

”Vad jobbar din pappa med?”

”Jag vet inte”, sa Jake och tittade irriterat på Ahmed. ”Vad jobbar din egen pappa med?”

Ahmed svarade inte.

Jake öppnade skåpet bredvid spisen där mamma förvarade städmaterial. Bakom dammsugaren stod ett rulle julpapper. Det fick duga.

Kapitel 8

Jake satt vid köksbordet. Ahmed hade gått hem för en stund sedan. Jake var fortfarande arg på honom. Varför hade han öppnat paketet? Jake svor för sig själv och tittade på paketet med de små tomtarna. Tankarna virvlade. Han kunde inte förstå det. Varför hade mannen gett hans pappa en pistol? Och skulle pappa verkligen skjuta någon?

Jake tittade på köksklockan. Den var några minuter över halv två på eftermiddagen. Pappa skulle snart vara hemma. Om han nu var och handlade? Något Jake blev alltmer tveksam till.

Han föste undan assietten. Han hade brett två mackor men inte tagit en enda tugga.

Han reste sig upp.

Det fanns inget annat att göra än att vänta på pappa. Och att förbereda sig på en rejäl utskällning.

Kapitel 9

Jake satt i sin säng. Klockan var kvart i sex på kvällen. I handen hade han sin mobil. Han spelade *Flappy bird*. På nytt funderade han över varför hans pappa hade fått en pistol. Mamma hade kommit hem för någon timme sedan och pappa för bara en liten stund sedan. Hans pappa hade inte märkt något men Jake tyckte att han hade tittat underligt på paketet. Att någon slår in ett paket i julomslagpapper mitt i sommaren hör inte till vanligheterna. Å andra sidan får inte heller vanliga pappor pistoler inslagna i paket.

Plötsligt slog det honom att det gråa omslagspapperet låg i soppåsen under diskbänken. Om pappa hittade det skulle han säkert kunna lista ut att omslagspapperet hade tillhört kartongen.

Jake reste sig upp. Han la sin mobil på nattduksbordet. Hur skulle han kunna hämta omslagspapperet utan att pappa skulle se det? Pappa brukar ju alltid sitta i köket på kvällarna med sin iPad och titta på spansk Wikipedia.

Jake gick fram till fönstret. Pappas och mammas sovrum låg närmast trappan så om han gick in i deras sovrum och därinifrån kallade på pappa skulle pappa komma upp. Jake kunde se det framför sig. Pappa skulle gå förbi sitt sovrum och då skulle han kunna smita ner precis när pappa gick in på hans rum.

Jake kände nervositeten. Han drog några djupa andetag och öppnade sin dörr.

Han tog ett steg ut.

”Pappa!” ropade han. ”Kan du komma upp en stund?”

Jake höll andan.

Några sekunder gick.

”Ja, jag kommer”, lät det nerifrån köket.

Jake smet in i mammas och pappas sovrum. Han föste igen dörren men lämnade en springa öppen. Han kunde känna svetten i handflatorna. Tänk om pappa gick in i sitt eget rum först?

Jake hörde att pappa kom uppför trappan så han tryckte sig mot väggen. Han stod helt stilla och kunde höra sina egna hjärtslag.

I nästa sekund såg han sin pappa passera dörrspringan.

Jake sprang snabbt ut ur rummet och nerför trapporna. Han slängde en blick in mot vardagsrummet där han visste att mamma satt och tittade på teve. Kvickt smet han ut i köket. Han öppnade skåpsluckan under vasken. Han kollade i slaskhinken. Där låg det gråa omslagspapperet ihop vrövlut. Han visste att det skulle prassla så han tog upp det försiktigt. Snabbt stängde han skåpsluckan.

Han vände sig om.

”Vad har du där?” sa Carlos.

”Ett papper”, fick Jake fram stammande.

”Vad ska du med det till?”

Jake stod tyst.

”Kommer presentpapperet från slasken?”

Jake visste inte vad han skulle svara. Det var kört. Det var lika bra att berätta allt.

Kapitel 10

Pappa och Jake satt vid köksbordet. Jake hade berättat allt för honom men konstigt nog hade pappa inte blivit arg. I alla fall inte så arg som Jake trodde att han skulle bli. Jake undrade för sig själv om det var rätt läge att fråga pappa varför han fått en pistol inslagen i ett paket, och varför mannen hade gett honom så mycket pengar.

Det fick bära eller brista.

”Pappa ... varför har du fått en pistol?”

”Jag har inte fått den”, sa Carlos. ”Jag har köpt den.”

Jake tittade undrande på sin pappa.

”Varför har du köpt en pistol?”

”Det är bara en säkerhet ifall det kommer inbrottstjuvar.”

”Okej”, sa Jake. ”Menar du att du ska skjuta dem?”

Carlos skrattade.

”Nej, jag ska bara skrämma iväg dem.”

”Men varför finns det ett magasin och en ljuddämpare i paketet om du bara ska skrämmas?” sa Jake. ”När du pratade i telefonen i går kväll hörde jag att du sa något om att skjuta.”

Det blev tyst.

Jake såg nu att pappa blev irriterad.

”Det räcker med frågor”, sa Carlos och ställde sig upp. ”Du kan gå tillbaka upp på ditt rum. Mamma ska snart börja på kvällsmaten. Vi kallar på dig när den är klar.”

”Okej”, sa Jake och reste sig upp. ”Jag är jättehungrig.”

”Ja ja”, sa Carlos och viftade med handen att Jake skulle lämna köket.

”Förresten ... vad var det du ville?” tillade Carlos och la sin hand på sin sons axel.

”Ehh ... det var inget”, sa Jake och bestämde sig för att inte nämna något om pengarna.

Kapitel 11

Jake låg på sitt rum i sin säng. Han tittade på sin Simpsonklocka. Den hade blivit några minuter över sju. Hans mage kurrade. Han var vrålhungrig.

Jake kunde inte släppa tankarna på pistolen. Om pappa nu verkligen hade köpt pistolen för att jaga iväg inbrottstjuvar med, varför var den då inslagen i fint grått omslagspapper? Mannen som levererade paketet såg inte heller ut som någon brevbärare precis.

Jake blev alltmer säker på att pappa ljög för honom.

”Maten är klar”, lät det nerifrån.

Jake reste sig upp.

”Jag kommer!” sa han högt.

När han kom ner satt hans mamma vid köksbordet. På tallriken låg ris och korvstroganoff. Men det var bara två tallrikar på bordet.

”Var är pappa?” sa Jake och drog ut stolen.

”Han var tvungen att gå ett ärende.”

”Vadå för ärende?” sa Jake och satte sig ner.

”Jag vet inte”, sa mamma. ”Ät nu innan det kallnar.”

Jake tog ketchupen från bordet. Han tittade på mamma. Han funderade på om han skulle fråga henne om paketet. Visste hon vad det innehöll eller visste hon inte?

Jake ställde ner ketchupen.

”Mamma ...”

”Ja”, sa hon.

”Vet du vad som finns i paketet?”

Mamma tittade på honom. Hon la ifrån sig besticken.

”Nej”, sa hon. ”Vet du?”

Jake visste inte vad han skulle svara. Pappa hade inte sagt någonting om att mamma visste vad paketet innehöll.

”Vet du?” frågade mamma igen.

”Ja”, sa Jake. ”En pistol. En riktig pistol.”

Mamma satt tyst. Hon tittade ner i bordet. Hon hade den där bekymrade blicken som hon fick ibland.

”Vet du vad pappa ska ha den till?”

”Ja, jag tror det”, sa mamma. ”Han ska ha den ifall vi får besök av inbrottstjuvar.”

Jake förstod att mamma också ljög.

Han tog gaffeln och började äta. Han såg att mamma tittade på honom. Iakttog honom.

”Du behöver väl inte säga något till dina kompisar att vi har en pistol här hemma?”

Jake tittade på mamma.

”Nej, jag säger inget.”

”Lovar du?”

”Ja, jag lovar”, sa Jake och reste sig upp.

Han tog sin tallrik.

”Är du redan klar?” sa mamma. ”Du sa ju till pappa att du var jättehungrig.”

”Ja, men jag fick lite ont i magen”, sa Jake och fick nästan bita sig i tungan av lögnen.

”Okej”, sa mamma. ”Men låt tallriken stå. Jag kan duka av. Gå du och borsta tänderna i stället.”

”Tack för maten”, sa Jake och lämnade köket.

Jake hade tappat aptiten. Han kunde inte släppa tankarna på pistolen. Skulle hans pappa skjuta någon?

Kapitel 12

Jake vaknade upp av ljudet från en slamrande dörr. Han tände lampan på nattduksbordet. Kisande med ett öga tittade han på sin Simpsonklocka. Den var halv två på natten.

Han satte sig upp i sängen. Han kände att han behövde gå på toa. Han ställde sig upp, sträckte på sig. Nerifrån hördes röster. Han kunde höra att den ena rösten var pappas. Den andra var han inte säker på. Rösten lät i alla fall bekant. Han släckte lampan och gick fram till dörren. Hans sovrumsdörr stod på glänt.

Tyst gled han ut genom dörrspringan.

Han gick fram till trappan. Stannade. Lyssnade. Var hade han hört denna röst tidigare? I nästa ögonblick slog det honom var. Rösten kom från mannen som lämnat paketet. Samme man som hade gett hans pappa pengar.

Rösterna kom utifrån köket men det var mörkt där nere. Jake förstod att allt inte stod rätt till. Varför satt de där nere i mörker? För att höra bättre gick han ner några trappsteg. Han spetsade öronen.

”Är det tvunget att det måste ske i natt?”

”Ja.”

”Okej.”

Det blev tyst.

”Och glöm inte ...”

”Vad?”

”Skottet ska avlossas mot huvudet.”

Jake stelnade till där han stod. Hörde han rätt? Skulle hans pappa skjuta någon i huvudet?

Jake gick snabbt tillbaka till sitt rum.

Han la sig i sängen. Han var inte längre kissnödig. Det enda han hade i huvudet var att hans pappa skulle mörda någon. Men vem?

Kapitel 13

Jake vaknade upp av att han var rejält svettig. Han hade drömt om att pappa sköt mamma. Han tittade på klockan. Den var halv åtta och det var torsdag morgon. Det första han tänkte på var mannens ord: Skottet ska avlossas mot huvudet. Jake undrade om pappa verkligen skulle skjuta någon. Det kändes överkligt.

Han satte sig upp och torkade sig i pannan med täcket. Han reste sig upp ur sängen. Han undrade om mamma redan hade gått till jobbet? Antagligen hade hon.

Han gick ut ur sitt rum och in i mammas och pappas sovrum. Ingen där. Han tittade mot sängen. Det såg ut som om pappa inte sovit hemma. Hade pappa gått iväg med mannen i natt?

Jake gick tillbaka in i sitt rum. Han tog på sig mjukisbyxor och en tröja. Han gick ut ur sitt rum och nerför trappan.

När han kom ut i köket knackade det på dörren. Han gick ut i hallen, tog pallen och ställde sig på den.

Han kollade i tittögat. Där stod mannen som hade levererat paketet. Jake tyckte att han såg arg ut.

Jake blev osäker. Skulle han öppna? Mannen knackade ytterligare en gång på dörren.

Några sekunder gick.

Jake bestämde sig för att inte öppna. Han stod kvar på pallen. Han tittade på nytt i tittögat och såg mannen gå iväg och lämna trädgården.

Jake andades ut och klev ner från pallen.

Han gick in i vardagsrummet, tog fjärrkontrollen och tände teven. Han satte sig i soffan. Plötsligt hörde han en dörr smälla igen. Han var inte säker men det lät som en bildörr.

Jake gick tillbaka ut i hallen. Han klev upp på pallen igen. I tittögat såg han mannen komma tillbaka med raska steg. I handen hade han ett långt svart fodral. Plötsligt stannade han upp endast några meter från huset. Han knäppte upp fodralet och tog ut något som Jake inte kunde se vad det var. Mannen släppte fodralet på gången.

Jake såg nu vad det var som mannen hade i handen. *Ett gevär.* Mannen höjde bössan och riktade pipan mot dörren. Jake slängde sig ner från pallen och rusade in i klädkammaren. I nästa ögonblick en öronbedövande knall.

Kapitel 14

Jake visste inte hur länge han suttit i klädkammaren. Han skakade och grät om vartannat. Mannen hade skjutit rakt igenom ytterdörren. Jake hade hållit för öronen eftersom mannen hade avlossat flera skott.

Det var nu helt tyst i huset men Jake vågade inte gå ut eftersom han inte visste om mannen var inne i deras hus. Tänk om han stod utanför klädkammardörren och väntade?

Jake kunde höra sirener, men också röster utifrån gatan. Han förstod att sirenerna kom från en polisbil. Men också att grannarna hade hört skotten. Hans mamma och pappa hade flera gånger pratat om grannarna. Att det inte var så kul med nyfikna sådana. Men Jake tyckte i stället att det var bra med nyfikna grannar. I alla fall tyckte han det nu.

När han hörde sirenerna utanför deras hus reste han sig upp. Med handflatorna torkade han tårarna. I nästa sekund upphörde sirenerna. Det enda han kunde höra var en massa röster.

”Detta är polisen!” lät det utifrån. ”Finns det någon i huset så kom ut med händerna på huvudet!”

Jake stod kvar i klädkammaren. På nytt kom tårarna. Det kändes nästan som om han var med i en film. *En gangsterfilm*. Jake undrade vad polisen menade. Var det han

som skulle gå ut med händerna på huvudet? Eller menade polisen att mannen var i huset och det var denne som skulle gå ut med händerna på huvudet?

Jake gick längre in i klädkammaren. Han gömde sig bland mammas klänningar. Tänk om mannen öppnar klädkammardörren?

”Detta är polisen!” lät det utifrån igen. ”Kom ut med händerna på huvudet!”

Jake förstod nu att mannen var inne i huset. Jake undrade om det var nu han skulle dö?

Plötsligt hörde han fotsteg i hallen. Stegen kom närmare. När fotstegen var utanför klädkammardörren blev det tyst.

Jake höll andan.

När handtaget nästa sekund trycktes ner begravde Jake sitt ansikte i sina händer. Dörren öppnades och han kunde se att det blev ljust.

Försiktigt kikade han mellan fingrarna. När han såg de två polismännen förstod han att han var räddad.

Kapitel 15

Jake satt på polisstationen med en filt svept om sig. Polisen hade fått tag i mamma men inte pappa. Mamma var på väg.

Jake hade inte hunnit äta frukost. Mannen hade fått honom att rusa in i klädkammaren genast han vaknat.

Av en kvinnlig polis hade han fått ett glas mjölk och en smörgås. Men han hade inte kunnat äta. Han var allt annat än hungrig. I tankarna var han fortfarande kvar där inne i klädkammaren. Han var rädd och skakis, trots att poliserna flera gånger sagt till honom att han var säker hos dem. En granne från gatan där de bodde hade sett en man med något i handen, som påminde om ett gevär, köra iväg i en sportbil. En röd sådan. Antagligen var det Ferrarin.

När Jake såg mamma komma inspringande i salen där han satt blev han glad. Mamma såg ut att ha gråtit. Hon sprang genast fram och kramade honom.

”Var har du varit?” sa Jake och kände tårarna komma. ”Och var är pappa?”

”Du vet att jag är på jobbet”, sa mamma. ”Och pappa är nog och handlar.”

”Handlar ...”, sa Jake irriterat och torkade tårarna. ”Vad jobbar pappa egentligen med?”

Mamma började gråta.

”Jag vet faktiskt inte.”

Mamma tog upp en servett ur sin väska. Hon tittade bort mot de två polismännen som satt vid varsitt skrivbord i andra änden av salen och skrev på sina datorer. Hon torkade tårarna.

Plötsligt blev hon allvarlig.

”Kanske vi får bo själva. Du och jag.”

Jake tittade på mamma.

”Vad menar du?”

På nytt tittade mamma bort mot de två poliserna.

”Din pappa har inget riktigt jobb.”

”Vad?”

Mamma hyssjade.

”Jag berättar när vi kommer till hotellet.”

”Hotellet?” sa Jake.

”Ja, vi kan inte sova hemma. Dörren är trasig och polisen kommer att vara där hela dagen och göra undersökningar.”

Jake svarade inte. Mamma hade rätt. Han ville inte heller tillbaka till huset. Det enda han såg framför sig var mannen med geväret.

Kapitel 16

Efter att de lämnat polisstationen i går hade de åkt till Malmö och checkat in på Hotell Mayfair. På kvällen hade mamma berättat allt. Att pappa var spelmissbrukare och sysslade med ”lite ovanliga affärer”. Det var så hon hade uttryckt det. Mamma hade sagt att hon inte velat lämna pappa tidigare, allt för familjens skull, men nu hade det gått för långt. Någon av pappas så kallade affärsvänner hade skjutit genom dörren och det kunde ha slutat riktigt illa. Pappa hade ringt flera gånger i går men mamma hade inte velat svara eftersom hon var jättearg på honom.

Det var fredag morgon och klockan var kvart över nio. Mamma hade tagit ledigt från jobbet i dag. Jake hade vaknat för en stund sedan av att det ringde. Mamma hade inte svarat eftersom det varit pappa.

”Tycker du att vi ska äta frukost på rummet eller nere i restaurangen?” sa mamma.

”Vi kan väl äta där nere.”

Mamma gick fram och kramade honom.

”Har du kunnat sova i natt?”

”Ja det har jag.”

”Inga läskiga drömmar?”

Jake skakade på huvudet.

”Vill du prata om det?”

Jake tittade på sin mamma.

”Jag har ju berättat flera gånger.”

Mamma nickade. Jake kunde se att mamma fick tårar i ögonen.

”Ja, jag vet. Men jag tänker mer på hur du kände dig när du satt där inne i klädkammaren i går.”

”Jag var rädd. Det var läskigt.”

Mamma kramade honom på nytt.

”Det förstår jag. Men du behöver inte vara rädd längre. Vi är säkra här.”

Jake svarade inte. Han kände sig inte säker på hotellet. Det låg mitt uppe i city och vem som helst kunde checka in här. Även mannen som skjutit genom dörren.

Kapitel 17

Jake och mamma satt i hotellets frukostsal. Jake hade flingor på sin tallrik och mamma drack kaffe. Jake hade fortfarande ingen aptit. Han tittade sig omkring. Det var många hotellgäster i salen. Han tyckte att en del av dem påminde om mannen som skjutit genom dörren.

”Försök nu äta dina flingor”, sa mamma och satte ner sin mugg.

Mammas telefon ringde.

”Är det pappa så svara”, sa Jake. ”Jag vill prata med honom.”

Mamma tittade på sin mobil som låg på bordet.

”Det är inte pappa. Jag känner inte igen numret.”

”Svara”, sa Jake. ”Det kan vara pappa som ringer från någon annans telefon.”

”Okej”, sa hon och tog upp sin mobiltelefon från bordet. ”Amelia Silva.”

Jake tittade på mamma.

”Är det pappa?”

Mamma svarade inte. I stället reste hon sig upp. Hon hade telefonen kvar vid örat.

Jake förstod att det inte var pappa eftersom mamma fick ett konstigt ansiktsuttryck.

”Vad är det, mamma?” sa Jake och la ner skeden.

Mamma gick ifrån bordet.

Jake tog skeden och försökte äta lite. Han tittade sig omkring igen. Han såg att det var en man som glodde på honom. En man med kavaj och glasögon. Det var svårt att se mannens ansikte eftersom han satt vid bordet längst bort, men på avstånd liknade han den som hade levererat paketet. Samma hårfärg och ansiktsdrag. Jake vände sig om. Mamma hade gått ut i hotellets foajé. Han såg att hon fortfarande pratade i telefonen.

Jake tittade på nytt bort mot mannen och kunde nu se att det inte var den som levererat paketet.

Plötsligt reste sig mannen upp. Han började gå mot Jakes håll. Jake kunde se att han tog upp något ur fickan men inte vad det var för något eftersom han höll det tätt mot kroppen. Deras blickar möttes. Jake kände en hand på sin axel.

Han vände sig om.

”Vad du skräms, mamma.”

”Oj, förlåt, älskling”, sa mamma och la sin hand på hans kind. ”Det var inte meningen att skrämma dig.”

Jake tittade upp och såg mannen passera.

”Vem var det som ringde?” frågade Jake samtidigt som han tittade bort mot mannen som försvann in i hotellets hiss.

”Ät nu dina flingor”, sa mamma och satte sig ner. ”Vi måste gå snart.”

Jake tittade på sin mamma.

”Vem var det som ringde?”

Jake såg att mamma blev allvarlig.

”Vi måste byta hotell.”

”Varför?” undrade Jake.

”Mannen vet att vi är här.”

”Mannen!?”

”Ja, han som sköt genom vår dörr.”

Kapitel 18

Mamma och Jake hade packat allt. Mamma hade ringt polisen och berättat om mannen som ringt och hotat dem och sagt att han visste vilket hotell de bodde på. Polisen hade sagt att de genast skulle komma dit och hämta upp dem för att ge dem polisskydd.

Mamma hade nu berättat allt för polisen. Att pappa hade spelskulder och att hon misstänkte att han höll på med ohederliga affärer. Polisen hade frågat mamma om hon visste var Carlos befann sig. Mamma hade sagt att hon inte hade en aning om var, att Carlos hade ringt dem flera gånger men att hon inte hade svarat eftersom hon inte velat prata med honom efter det som hänt.

Jake tittade på mamma.

”Ska vi gå ner då?”

”Nej, polisen kommer upp och hämtar oss här.”

”När kommer de?”

Mamma tittade på sin klocka.

”Om några minuter.”

”Okej”, sa Jake och satte sig ner på resväskan som mamma hade ställt vid dörren.

Han önskade att han haft sin mobil så att han kunde spela *Flappy bird*. Men mobilen låg hemma på hans rum.

Det knackade på dörren.

”Är de redan här?” sa mamma och tittade på Jake, sedan på sin klocka igen.

”Det är polisen”, lät det utifrån.

Jake kastade en blick på mamma.

”Ska du inte öppna?”

Det gick några sekunder. Mamma tittade på nytt på Jake för att därefter gå fram till dörren.

Hon öppnade.

Två män i hatt trängde sig in. Jake såg att den ena var mannen som levererat paketet och den andra var den han sett i frukostsalen. Båda såg arga ut och mannen som gett honom paketet hade en revolver.

Kapitel 19

Jake låg på golvet. Han hade tejp för munnen och hans händer och ben var bundna. Männen i hatt hade tagit hans mamma. Innan de gått iväg med mamma hade den ene av dem tagit upp en svart duk från fickan och skylt hennes ansikte med. De hade sagt till hans mamma att om hon skrek på hjälp när de kom ut från hotellrummet skulle de gå tillbaka in på rummet och skjuta hennes son.

Jake grät. Mamma hade sagt att poliserna skulle vara här om några minuter, men nu hade det gått tjugo minuter.

Jake försökte rulla till dörren där han låg, men det gjorde ont i axlarna. Hans händer var bakbundna. Han var rädd att hans axlar skulle gå ur led. Det hade hänt pappa när han var liten och spelade fotboll och ramlade. Pappa hade berättat att man var tvungen att trycka tillbaka axeln till rätt läge och det gjorde jätteont. Ibland så ont att man svimmade av smärtan.

Jake försökte sätta sig upp, men det gick inte. Han tittade sig omkring där han låg. Det var knappt en meter till väggen. Han räknade ut att det krävdes en rullning, möjligtvis två, sedan var han vid väggen och då skulle han kunna stödja sig mot den och sätta sig upp.

Det knackade på dörren.

Jake rullade ett halvt varv. Han tittade mot dörren. Silvertejpen runt hans mun stramade hårt.

Det knackade igen.

”Det är polisen”, lät det utifrån. ”Är ni där, fru Silva?”

Jake försökte skrika men det kom inget ljud.

Dörren öppnades och in kom två polismän med dragna vapen.

Kapitel 20

Jake satt i polisbilen med en servett tryckt mot läppen. Han hade ont i handlederna och i axlarna. Värst var ändå när polismannen hade dragit bort tejpens från hans mun. Skinn från överläppen hade följt med tejpens och det blödde rejält.

Kvinnan i receptionen hade sagt att hon sett två män i hatt och kostym komma in genom huvudentrén men att hon inte sett dem lämna hotellet så de måste ha gått via brandutgången.

Jake kände tårarna.

Polisen hade fått tag på pappa och berättat för honom vad som hänt. Pappa skulle komma så fort han bara kunde till polisstationen.

”Så, Jake”, sa den ena polismannen och vände sig om. ”Du sa att männen var i samma ålder som din mamma, runt trettiofem-fyrtio, men såg du inget annat på de två männen som du tyckte var annorlunda?”

”Annorlunda”, sa Jake. ”Vad skulle det vara för något?”

”Till exempel något märke, ett ärr, i ansiktet ... eller kanske en tatuering.”

”Nej”, sa Jake.

”Okej”, sa polismannen.

”Jo, förresten”, sa Jake. ”En av dem hade en tatuering.”

”Bra”, sa polismannen. ”Kunde du se vad tatueringen föreställde?”

”Det var typ en drake”, sa Jake. ”Den var röd.”

Jake såg att polismannen tittade på sin kollega som körde.

Polismannen vände sig om mot Jake igen.

”Satt tatueringen i nacken?”

Jake nickade och kunde se att polismannen fick en allvarlig blick. Jake undrade vad det var för speciellt med att ha en röd drake intatuerad i nacken?

Kapitel 21

Jake satt på polisstationen. Bredvid satt pappa och höll om honom. Jake tyckte att det kändes tryggt att pappa var här, även om det nu var pappa som ställt till allt. Carlos hade berättat för polisen att han hade spelskulder på över hundratusen kronor. Att han lånat pengarna av männen men kunde inte betala tillbaka. Säkert var det därför de kommit hem till honom och skjutit genom dörren. Allt för att visa att de menade allvar. Männen ville ha tillbaka sina pengar och det med ränta. När pappa berättat det för polismannen hade han börjat gråta. Jake hade aldrig sett sin pappa gråta. Han förstod att pappa inte mådde bra och hade dåligt samvete efter det som hänt. Pappa hade sagt att han älskade dem mycket men att mamma nog aldrig mer vill se honom igen.

Polisen hade gått ut med en efterlysning på Jakes mamma. De hade också berättat för Carlos att han beblandat sig med mycket farliga och otrevliga typer. Den röda draken symboliserade styrka och kraft och de som bar den i nacken stod utanför lagen. De tillhörde ett ”syndikat”, en maffiaorganisation som tjänade pengar på att andra hade personliga problem och var tvungna att låna pengar. Jake var jätteorolig att männen skulle skada mamma. Han hoppades att poliserna snart skulle hitta henne.

Jake tittade på sin pappa. Sedan på polismannen som satt vid skrivbordet och skrev på sin laptop. Han undrade varför pappa inte hade berättat allt för polisen. Att han fått en pistol inslagen i ett paket. Men så fort polismannen lämnade skrivbordet och

gick ut ur rummet skulle Jake fråga pappa varför han tagit emot pistolen och vad mannen menat med att skottet skulle avlossas mot huvudet.

Pappa var fem år äldre än mamma och född i Madrid i Spanien. Pappa hade kommit till Sverige redan när han var fem år gammal. Många gånger hade han berättat för Jake att i Spanien var det en annan kultur och livsstil än i Sverige. Att spanjorer hade ett annat temperament och att de många gånger såg annorlunda på saker och ting än vad svenskarna gjorde. Jake förstod inte riktigt vad pappa hade menat förrän han förra sommaren besökt Spanien för första gången. Alla i Spanien verkade glada och trevliga för att i nästa stund bli oroliga och sorgsna. Pappa hade berättat att många går arbetslösa i Spanien. Att de är oroliga för att de inte ska kunna köpa mat och kläder till sina barn.

Jake tittade på polisen som reste sig upp från skrivbordet.

”Vill ni ha något mer?”

”Ja, tack. Jag tar gärna en kopp till”, sa Carlos och räckte polismannen sin kaffekopp. ”Ska du ha något, Jake?”

”Ja, lite mer saft.”

Polisen nickade och lämnade rummet.

”Pappa”, sa Jake.

”Ja”, sa pappa och tittade på sin son.

”Varför berättade du inte allt för polisen? Pistolen var väl inte för inbrottstjuvar, var den?”

Jake såg att pappa tvekade.

”Jag berättar sen.”

”Nej, berätta nu”, sa Jake. ”Du hinner innan polismannen kommer tillbaka.”

Carlos kastade en blick mot dörren.

”Jag var tvungen att ta emot pistolen. De som jag är skyldig pengar ville att jag skulle skjuta en person och då skulle de stryka min spelskuld.”

”Vadå stryka?” sa Jake. ”Och sköt du?”

”Om jag sköt mannen behövde jag inte betala tillbaka pengarna som jag var skyldig”, sa Carlos. ”Nej, naturligtvis sköt jag inte. Det var därför de kom tillbaka och sköt genom vår dörr. De ville skrämma oss. Eller rättare sagt mig.”

”Men varför lånar du pengar för att spela?”

Carlos blev tyst. Han tittade på sin son.

”Det är en lång historia.”

”Berätta, pappa.”

Carlos tog sin sons hand.

”Jag är ...”

Jake kunde se att pappa fick tårar i ögonen.

”Vad har du för jobb, pappa? Du har aldrig berättat vad du jobbar med mer än sagt att du gör affärer.”

Carlos kastade en blick mot dörren igen.

”Jag är arbetslös.”

Det blev tyst.

I nästa sekund öppnades dörren.

”Här kommer jag med kaffet och saften.”

Arbetslös, tänkte Jake. Betyder det att pappa inte har något jobb?

Kapitel 22

Det hade blivit kväll. Pappa och Jake var hos pappas vän. Sven var lika gammal som pappa och bodde i Klagstorp. Pappa och han hade känt varandra sedan grundskolan. Sven var två meter lång och före detta tyngdlyftare. Han hade inga barn och hade aldrig varit gift. Pappa hade sagt att Sven var en ensamvarg. Jake hade ingen aning om vad en ensamvarg var för något. Pappa hade berättat att det var en sådan som inte gillade att träffa andra människor. I alla fall inte allt för ofta. Jake undrade nu hur det skulle gå när de skulle stanna hos Sven i flera dagar.

Polisen hade inte hittat Jakes mamma än. Carlos hade sagt till Jake att han inte skulle oroa sig allt för mycket eftersom männen säkert bara ville skrämmas. Pappa hade också sagt att han visste var mamma fanns, och att hon var oskadd. Om en stund skulle pappa och Sven åka dit. Jake hade flera gånger undrat varför pappa inte berättat för polisen att han visste var männen tagit mamma. Pappa hade sagt att han inte ville blanda in polisen. Detta var något som han och Sven skulle sköta själva.

Pappa hade nu berättat allt för honom. Att han inte haft ett jobb på jättelänge. Han hade sökt massor med arbeten men inget företag hade velat anställa honom. Några arbetsgivare hade till och med sagt att han var för gammal. Jake förstod ingenting. Pappa hade ju tidigare sagt att man skulle jobba fram tills man var sextiofem år. Pappa var bara fyrtiotre.

Jake var besviken på mamma för att hon ljugit för honom. Hon hade sagt att pappa jobbade med affärer, ovanliga affärer. Men affärerna var inget annat än spel på

fotbollsmatcher, hästar och roulett. Jake hade frågat om han kunde följa med när de hämtade mamma men pappa hade sagt att det kunde vara farligt.

Jake hade sagt att han inte ville vara ensam i huset så Sven hade fått gå in till sin granne, som han brukade klippa gräset till, och frågat henne om hon kunde komma över ett par timmar och hålla Jake sällskap. Rut skulle vara här om några minuter. Men Jake hade ändå bestämt sig.

”Pappa ...”, sa Jake. ”Jag är trött.”

”Du får gärna gå och lägga dig”, sa pappa. ”Men vill du inte titta lite på teve först innan du lägger dig?”

”Nej”, sa Jake. ”Vilket rum ska jag sova i?”

”Vi ska sova där uppe”, sa Carlos och tittade på Sven som nickade instämmande.

”Innan ni går, pappa. Kan du bädda till mig?”

”Visst kan jag det”, sa Carlos och tittade på nytt på Sven.

”Jag ska genast ta fram sängkläder”, sa Sven och la sin hand på Jakes huvud.

Det ringde på dörren.

”Nu är Rut här”, sa Sven och tittade på Jake. ”Kan du öppna så får ni hälsa på varandra innan du går och lägger dig?”

Jake nickade.

”Jag följer med dig och öppnar”, sa pappa.

Jake och pappa gick ut i hallen. Jake öppnade dörren. Där stod en gammal tant med käpp och en plastkasse i handen.

”Hejsan! Jag heter Rut”, sa kvinnan och sträckte fram sin hand. ”Är det du som är Jake?”

”Ja, det är jag”, sa Jake och tog hennes hand.

”Kom in”, sa Carlos. ”Ska jag ta kassen?”

”Nej, det behövs inte. Det är bara lite garn och mina virkmönster. Men tack ändå.”

Rut gick in och Carlos stängde dörren. Han sträckte fram handen.

”Jag är Carlos, Jakes pappa.”

”Ja, jag anade det”, sa Rut och log.

”Jake är lite trött så är det okej om han går upp och lägger sig direkt?”

”Ja, det är klart”, sa Rut. ”Jag sitter här nere. Jag tänker virka lite.”

”Det är bäddat nu”, sa Sven och kom nerför trappan. ”Hej, Rut!”

”Hej hej”, sa Rut.

Trappan upp till ovanvåningen var i hallen. Jake stod kvar i hallen medan Rut och Sven gick ut i köket.

”Om du inte ska titta på teve så gå upp och lägg dig”, sa pappa och räckte Jake tandborste och tandkräm. ”Jag ska bara prata några minuter med Rut sedan kör vi.”

”Jag går upp”, sa Jake och gäspade.

”Det finns en toalett där uppe”, sa pappa.

”Ja, jag vet”, sa Jake.

”Ska du säga godnatt till Sven och Rut innan du går upp och lägger dig?” sa pappa högt.

Rut vände sig om. Hon gick tillbaka ut i hallen.

”Godnatt med dig”, sa hon och gav Jake en klapp på huvudet. ”Är det något så är det bara till att komma ner.”

”Ja, det gör jag”, sa Jake och gick långsamt uppför trappan samtidigt som han slängde en blick över axeln och såg pappa och Rut lämna hallen. *Nu*, tänkte han.

Kapitel 23

Jake visste inte hur länge han hade legat under filten i Svens bil men det måste ha varit en halvtimme. Han kunde känna att de saktade in. Bilen svängde och det skakade till. Jake förstod att de hade kört in på en grusväg eftersom det fortsatte att skumpa.

Jake låg där bak i bilen. En rostig Volvo herrgårdsvagn. Bredvid honom låg tandborste och tandkräm. Men att inte ha borstat tänderna var det minst bekymmersamma. Om pappa såg honom under filten skulle han bli minst sagt rasande.

Jake hade inte tagit på sig sina skor eftersom han visste att pappa då skulle ha upptäckt att de var borta. Vem skulle inte ha gjort det? Skorna var knallgröna, ja, nästan självlysande – som värsta neonlampor.

Bilen ryckte till.

”Vad är det nu?” sa Carlos och tittade på Sven. ”Vi får väl inte bensinstopp?”

”Jo, det ser ut så”, sa Sven och tittade på bensinmätaren. ”Men det är lugnt. Jag har reservdunk där bak.”

Shit, tänkte Jake när han hörde vad Sven sa. Bensindunken stod här bak bredvid honom.

Bilen stannade och en dörr öppnades. Jake blundade och höll andan. Han kände svetten i pannan. I nästa ögonblick öppnades bakluckan för att i nästa sekund stängas.

Jake andades ut. Men han visste att pappa var kvar i bilen så han vågade inte titta upp från filten. Dessutom stod Sven där ute och kunde se in i bilen.

När Jake hörde kluckandet från bensindunken slog det honom att Sven snart skulle öppna luckan igen för att sätta in dunken.

Jake tänkte på mamma. Han såg det framför sig. Den svarta duken som mannen från frukostsalen lagt över ansiktet på§ henne innan de gick ut från hotellrummet. Men mamma hade inte gråtit, bara följt med dem. Hon hade sagt till dem att hon följde med frivilligt bara de inte rörde hennes son. Jake hoppas att männen inte hade skadat mamma.

Dörren öppnades och bilen gungade till. Jake förstod att det var Sven som satte sig. Han måste väga ett ton, tänkte Jake. Men var gjorde Sven av bensindunken? Bakluckan hade inte öppnats igen.

”Då var det tankat, inte mycket, men det räcker till bensinmacken”, sa Sven och räckte Carlos bensindunken. ”Förresten ... du tog väl med dig kofoten?”

”Ja”, sa Carlos och satte ner bensindunken på golvet bredvid sig.

”Då kör vi.”

”Japp”, sa Carlos. ”Vi får inte glömma stänga av våra mobiler.”

”Okej”, sa Sven.

Carlos tittade på Sven.

”Bara så du vet så tog jag med mig en pistol.”

Det blev tyst några sekunder. Sven tittade på honom.

”Var har du fått den ifrån?” sa han.

Jake kunde höra på Svens röst att han blev ängslig.

”Jag fick den av någon.”

”Fick den av någon ...”, sa Sven. ”Vem får man sådant av? Du tänker väl inte använda den?”

”Jo, om det behövs.”

Det blev tyst igen. Jake kände att bilen saktade in. Han förstod att Sven började tveka. Jake undrade nu om pappa ändå skulle skjuta någon?

Kapitel 24

Jake hade slumrat till. Han förstod att de var framme eftersom motorn inte var igång och pappa och Sven inte var i bilen.

Försiktigt lyfte han på filten. Det hade blivit mörkt och det värkte i ryggen. Han satte sig upp. Han tittade sig omkring, rapsfält, och längre fram skymtade en röd lada. Han förstod att de var ute på landet.

Jake visste inte hur man öppnade bakluckan så han kröp över till baksätet. Han öppnade dörren och klev ur bilen. Han sträckte på sig och sneglade bort mot ladan. Var det dit mannen tagit mamma? Tyst förde han igen dörren.

Jake gick i riktning mot ladan. Han hoppades på att han inte skulle trampa på något krossat glas eller annat vasst. Han ångrade nu att han inte hade tagit på sig skorna. Sina neonfärgade.

När han kom fram till ladan tittade han in genom portspringan. Det enda han såg var mörkret. Han vände sig om, tittade ut mot rapsfältet. Han undrade var pappa och Sven blivit av? Han hoppades att inget hade hänt dem. Visst var hans pappa stark och Sven stor och skulle säkert kunna brotta ner mannen. Men mannen hade vapen och då hjälpte det inte hur starka pappa och Sven var.

Jake bestämde sig för att gå ett varv runt ladan.

Han gick längs ena långsidan. Efter ett tjugotal meter passerade han långsidan, rundade hörnet på ladan och höll på att gå rakt in i en törnbuske. Framför honom

låg boningshuset. Det var tänt i två av fönstren. Han kunde höra röster. De kom inifrån boningshuset. Lite längre bort stod en bil. Det såg ut som Ferrarin.

Plötsligt öppnades ytterdörren i huset. Jake satte sig på huk bakom busken. Visserligen var det tjugo-tjugofem meter till boningshusets dörr men ljuset kom inifrån hallen och lyste upp där ute så han vågade inte resa sig upp för att titta. I stället tryckte han sig längre in mellan busken och ladans vägg. Han kunde känna taggarna från törnbusken. Försiktigt tittade han upp. Det var mamma, men också de två männen från hotellet. Pappa och Sven syntes inte till.

”Vi har en överraskning till dig, Amelia”, sa den ena av männen och stängde dörren.

Det blev mörkt igen men Jake kunde höra att de gick över till ladan. Det gick några sekunder. Han satt blickstill. Plötsligt blev det tyst. Antagligen fanns det en dörr på gaveln som de gått in genom.

Jake tyckte att det var konstigt att de kallade mamma vid namn. Kände hon dem? Han reste sig upp.

Tyst gick han längs gavelns vägg. Han undrade varför männen lett in mamma i ladan? Och vad var det för överraskning som de skulle visa mamma?

Jake nådde dörren, en ladugårdsdörr, en sådan med stor nyckel. Bredvid dörren fanns ett fönster. Men det var mörkt i det.

Tvärt blev det ljust i fönstret. Jake ställde sig längs med väggen. Han smög fram till fönstret. Med ett öga kikade han in. Där stod mamma och de två männen och ...

Jake kände tårarna. På varsin stol satt pappa och Sven och båda var fastbundna. För munnen hade de likadan tejp som han haft, silvertejp. Jake kunde se att mamma grät.

Jake satte sig på huk under fönstret. Han började nu också gråta. Vad skulle han göra? Han försökte tänka klart men allt bara snurrade. Han kunde i alla fall inte sitta där han satt ifall männen öppnade dörren.

Han smög tillbaka till busken.

”Shit”, sa han tyst för sig själv och tänkte: Hade jag bara haft min mobil.

Jake visste att Sven och pappa hade stängt av sina mobiler så även om deras telefoner låg i bilen kunde han inte pappas pinkod. Inte heller Svens. Då slog det honom. *Pistolen*. Hade pappa sin pistol på sig, eller låg den i bilen?

Kapitel 25

Jake letade för fullt. Sven kan inte ha städat bilen på länge. Överallt låg det tomma Coca Cola- och snusburkar.

Jake öppnade handskfacket, bara en massa papper och tomma lakritspåsar. Han stängde handskfacket.

Med ena handen kände han under sätet där pappa suttit, bara smuts och en massa kapsyler. Kanske pappa hade tagit med sig pistolen när Sven och han lämnade bilen?

När Jake öppnade dörren skramlade det till. Han tittade i bildörrens fack. Där låg pistolen.

Jake tog pistolen, vände på den. Magasinet var i. Han tittade på avtryckaren. Det var just en sådan här pistol Franklin Clinton hade i *Grand theft auto five*.

Tyst stängde han dörren. Återigen tittade han på pistolen. Han höll hårt i kolven. Han visste att när man sköt skulle man parera rekylen. Det hade han sett i filmer, men också i *Grand theft auto five*, det var just så Franklin Clinton, huvudkaraktären i spelet, gjorde.

Jake kände hur det pirrade i magen. Han var nervös. Tänk om han sköt sig själv i foten? Det hade han också sett i filmer.

Jake småsprang mot ladan. Han höll pistolen hårt. Han kunde inte fatta det. Det var precis som i *Grand theft auto five*. Skillnaden var den att han inte var one of the bad guys.

Han saktade in när han nådde ladans långsida. På nytt tittade han på pistolen. Om de hade skadat mamma eller pappa lovade han sig själv att använda pistolen.

Jake rundade hörnet på ladan och passerade törnbusken. Han gick längs gavelväggen. Han nådde dörren på gaveln, gick förbi den och tittade in genom fönstret. Bredvid mamma stod mannen från frukostsalen. Jake kunde se att mamma fortfarande grät. Framför pappa stod den andre mannen, han som levererat paketet och skjutit genom dörren. I handen hade han revolvern.

Jake kände hur nervositeten steg. Han la pistolen rätt i handen, så som Franklin Clinton gjorde i *Grand theft auto five*.

Det var dags att ladda.

Jake tog tag i överdelen, manteln på pistolen. Han drog bakåt. Det var trögare än han trott så han fick använda alla sina krafter. Han kunde höra att en patron flyttades upp i pipan. Han drog några djupa andetag och kände svetten i handflatan.

Han greppade handtaget på dörren. Han visste att det gällde att se beslutsam ut, så som Franklin Clinton gjorde i *Grand theft auto five*.

Det var dags.

Jake öppnade dörren.

”Du där!” skrek han och riktade pistolen mot mannen som höll vapnet mot pappas huvud och var den som gett honom paketet. ”Släpp revolvern!”

”Jake!” skrek mamma. ”Vad gör du här!?”

Jake såg att mamma försökte resa sig upp från stolen men mannen tryckte ner henne igen. Männen tittade på varandra och började skratta. Det var just det som inte fick hända, tänkte Jake.

”Vad ska du göra med pistolen?” sa mannen med revolvern. ”Du fick ju inte öppna paketet. Har inte din mamma och pappa lärt dig att lyda?”

Jake tittade på pappa som försökte säga något, men också komma loss från stolen. Mannen sänkte revolvern och tog ett steg mot Jake.

”Låt honom vara!” skrek mamma åt mannen för att därefter titta på sin son. ”Gå härifrån, Jake.”

När Jake såg mammas blick blev han osäker. Vad skulle han göra? Om han gick därifrån skulle de kanske skjuta pappa. Ja, kanske mamma också.

Jake kramade pistolkolven så hårt att knogarna nästan vitnade. Han tittade på pappa som nickade. Han visste inte om pappa menade att han skulle gå eller stanna kvar.

Mannen kom nu närmare Jake.

Jake kände att hans ben började skaka. Han förstod att han måste vara än mer beslutsam för att sätta sig i respekt.

”Vad ska du göra mot oss, lillen?” sa mannen och stannade.

”Skjuta!” sa Jake.

På nytt började männen skratta men Jake kunde se att han ändå satt sig i lite respekt. Mannen med revolvern kom inte närmare honom.

Jake tittade på Sven som såg chockad ut.

”Har din pappa berättat att han är skyldig oss pengar?” sa mannen som stod bredvid Jakes mamma.

Jake visste att man i sådana här situationer inte skulle prata allt för mycket. Om man gjorde visade det bara på att man var nervös och osäker.

”Ja”, sa Jake lika allvarsamt igen.

Männen tittade på varandra.

”Jaså”, sa mannen med revolvern. ”Vet du också hur mycket din pappa är skyldig oss?”

Jake svarade inte. Han kände att han började bli trött i armen. Pistolen vägde en del. Men han visste att om han tog ner armen skulle de snabbt springa fram och ta pistolen ifrån honom.

”Du som är en sådan klok pojke vet väl om att man ska betala sina skulder?” sa mannen med revolvern.

”Låt honom vara!” skrek Jakes mamma gråtande. ”Ni har ju oss. Vi lovar att betala skulden.”

Amelia tittade på Carlos.

”Varför tog du med dig Jake?”

Jake såg att pappa spärrade upp ögonen. Han kunde naturligtvis inte svara henne eftersom han hade tejp för munnen.

”Nu får det vara nog med trams”, sa mannen med revolvern. ”Ge hit pistolen, James, eller vad fan du nu heter.”

Mannen kom nu rakt mot Jake.

Jake sänkte pistolen från huvudhöjd till midjehöjd. Han visste att om skottet träffade huvudet eller hjärtat skulle mannen omedelbart dö.

När mannen var endast en meter ifrån Jake brann ett skott av. Knäna vek sig omedelbart på mannen och han tappade revolvern.

”Jonny!” skrek den andre mannen och sprang fram.

”Herregud, Jake!” skrek mamma när hon såg hur blodet vällde fram ur mannens lår.

Jake sparkade undan revolvern.

Mannen satte sig ner på huk. Han tog upp den svarta duken och tryckte den mot Jonnys lår.

Jake kollade på mamma som sprungit fram till pappa. Hon höll på att knyta loss repen från pappa och Sven.

Jake tittade på pistolen. Han höll den hårt i handen. Vad hade han gjort? Han hade skjutit en människa ... *på riktigt*. Han förstod att han nu också var one of the bad guys. En Franklin Clinton.

Kapitel 26

De hade precis kommit ut på stora vägen. Pappa körde eftersom Sven var chockad. Mamma satt där framme, bredvid pappa. Jake och Sven satt i baksätet. Allt hade gått i en rasande fart så tejen för Svens och pappas munnar hade fått sitta kvar.

Carlos drog bort tejen från munnen. Jake tittade på Sven som såg bekymrad ut.

”Ska du inte ta bort tejen?” sa Jake.

Sven nickade och drog bort tejen.

”Är alla okej?” sa Carlos och slängde en blick bak på Jake. ”Låg du under filten ända från Klagstorp?”

”Ja”, sa Jake.

Jake såg att pappa var arg. Mamma satt tyst men Jake kunde höra att det kom små snyftningar ifrån henne.

”Vi får nog vara tacksamma att du gömde dig i bilen”, sa pappa. ”Du räddade kanske våra liv.”

Mamma brast ut i gråt.

Pappa la sin arm om mamma.

”Låt mig vara!” skrek hon och föste bort Carlos arm. ”Vad har du ställt till med? Vi kunde ha blivit dödade.”

”Lugna er nu”, sa Sven. ”Vi är inte säkra än så bråka får ni göra sen.”

Jake lutade sig framåt och la sin hand på mammas arm.

”Det är sant”, sa han. ”De har en Ferrari så de hinner enkelt upp oss.”

Carlos vände sig om igen.

”Pistolen. Ge mig pistolen, Jake.”

Jake hade lagt pistolen på golvet vid sina fötter. Han tog upp den och gav den till pappa.

”Var blev revolvern av?” sa Carlos och la pistolen mellan sätena.

”Den lät vi ligga”, sa Sven.

”Okej”, sa Carlos.

Jake såg att pappa fick ett bekymrat ansiktsuttryck.

”Har ni bältena på er?” sa Carlos.

”Ja”, sa Sven och tittade på Jake som knäppte sitt.

I samma ögonblick som Carlos tryckte på gasen dog motorn på bilen.

”Helvetel!” utbrast han.

Jake tittade på Sven.

”Vad?”

”Bensinstopp”, sa Sven och svor.

”Inte detta också”, sa Amelia och himlade med ögonen för att därefter sätta handflatorna för ansiktet.

”Var är vi?” sa Jake.

”Utanför Hammenhög”, sa Sven. ”Det finns en bensinmack i Hammenhög. Den fanns i alla fall där för några år sedan.”

”Är det långt till macken?” sa Jake och tittade på Sven.

”Jag skulle tro några kilometer.”

”Några kilometer”, sa Amelia och började gråta igen. ”Männen kommer att hitta oss här vid vägkanten.”

”Nej, det är nog lugnt”, sa Carlos. ”Den ena av dem är skottskadad.”

Jake kunde inte förstå att han hade skjutit en människa. Ingen människa förtjänar väl att bli skjuten. *Eller?*

Kapitel 27

Klockan hade blivit kvart över elva på kvällen. Jake och Sven gick längs vägen. Det var beckmörkt. Jake gissade på att de hade gått i tio minuter. Kanske mer. De hade inte sett en enda bil. Kanske det var bäst så. Ett par strålkastare kunde tillhöra Ferrarin.

På nytt tänkte Jake på vad han hade gjort. Han hade skjutit en människa. Även om det bara varit i benet så förstod Jake att om mannen inte kom till sjukhuset skulle han förblöda och dö. Något som betydde, Jake svalde, att han var en mördare. En livslevande Franklin Clinton.

”Kan du hålla dunken?” sa Sven och stannade till. ”Jag ska bara lägga in en prilla snus.”

Jake tog bensindunken. Han tittade på Sven.

”Ska vi sova hos dig i natt?”

”Vet inte”, sa Sven och stoppade in snuset. ”Vi får hoppas att männen inte sett mitt registreringsnummer, för om de gjort så är det inte så värst klokt att sova hemma hos mig.”

Jake räckte honom dunken.

De fortsatte att gå.

”Hur tog männen er?” undrade Jake.

Sven tittade på honom.

”Vi hann kliva ur bilen och gå fram till boningshuset, men när jag och din pappa tittade in genom fönstret kom den där Jonny bakom oss med revolvern.”

”Kunde du inte slå ner honom?” sa Jake. ”Du är ju jättestor och Jonny är ganska liten.”

”Jo, men Jonny hade en revolver”, sa Sven. ”Man måste ha respekt för en person som har ett skjutvapen i handen.”

Jake nickade. Det var just det mannen hade haft för honom. *Respekt.*

Kapitel 28

De hade varit borta i nästan en timme, i alla fall fyrtiofem minuter. Jake hade ont i benen men bensindunken var i alla fall fylld.

Jake skymtade Svens bil, den vita Volvon.

”Nu är vi snart framme”, sa Sven och pustade.

Jake hade känt på dunken. Visserligen var den tung men Sven var två meter lång och före detta tyngdlyftare så Jake tyckte att Sven var i svagaste, för att inte säga mesigaste, laget.

Flera gånger hade de stannat och Sven hade satt ner dunken för att vila. Sven hade också blivit chockad där inne i ladan. Jake förstod nu att bara för att man har en massa muskler och är stor behöver det inte betyda att man är tuff och stark.

”Hur långt tror du vi har gått?” sa Jake.

”Allt som allt har vi nog gått en halv mil. Ja, kanske mer”, sa Sven. ”Men nu är vi framme.”

De var bara några meter från bilen. Den stod vid väggkanten. De hade kommit överens om att ha takbelysningen släckt i bilen så Jake kunde inte se mammas och pappas huvud.

När Jake tog tag i handtaget på bilen för att öppna förardörren kände han något klibbigt. När han tittade på sin hand såg han att det var blod.

Kapitel 29

Klockan hade blivit några minuter över ett på natten när Jake och Sven svängde in i Klagstorp. Jake hade gråtit hela vägen tillbaka. Sven hade försökt lugna honom, men han var otröstlig.

Eftersom det fanns blod på bilens dörrhandtag var Jake övertygad om att det var mannen som tagit mamma och pappa. Blodet kom säkert från Jonny. Ja, det var även blod i bilen så det kunde inte vara någon annan. *Eller?* Han hoppades i alla fall att blodet inte kom från mamma och pappa.

Jake kunde inte fatta det. Det var just så här han velat leva när han spelade *Grand theft auto five*. Han ville försvinna in i spelet. Men det var då det. Nu ville han inget annat än att få tillbaka sitt vanliga och tråkiga liv.

Jake och Sven hade bestämt sig för att inte berätta för Rut att Jake smitit ut i bilen och lagt sig under filten. Sven var ganska övertygad om att Rut satt och sov i soffan med virkgarnet i knät. Om hon vetat att Jake var borta skulle hon ha ringt.

”Vi måste gå till polisen”, sa Jake snyftande och tittade på Sven.

”Vi får sova på saken”, sa Sven. ”Vi får inte glömma att vi har skjutit mannen i benet.”

”Det var inte mer än rätt. Han förtjänade det”, sa Jake. ”De hade ju bundit pappa och dig och tagit mamma.”

Sven körde upp på sin garageuppfart. Han stängde av motorn på bilen. Han vände sig mot Jake.

”Det är sant. Men även om Jonny är en gangster ger det inte oss rätten att skjuta honom. Dessutom är pistolen säkert stulen.”

Jake tittade på Sven.

”Men tänk om männen skadar mamma och pappa?”

”Det tror jag inte att de gör”, sa Sven och tog två servetter som låg på instrumentbrädan och gav till Jake. ”De vill säkert bara skrämmas så att din pappa betalar tillbaka pengarna som han är skyldig dem.”

Jake torkade tårarna.

”Är du säker?”

”Ja, nästintill”, sa Sven och öppnade bildörren. ”De skadade ju ingen av oss när jag var där.”

Jake nickade.

”Kom nu så går vi upp och lägger oss”, sa Sven. ”Vi behöver både sömn. I morgon får vi tänka ut något.”

”Men tänk om de kommer hit?” sa Jake. ”Du sa ju innan att männen kanske sett ditt bilnummer.”

”Det tror jag inte”, sa Sven och klev ur bilen. ”Kom nu. Vi får hoppas att Rut inte är arg på mig. Jag sa ju till henne att jag och Carlos skulle vara tillbaka innan tolv men klockan är nu över ett. Men som jag sa innan ... hon har säkert somnat i soffan.”

Jake klev ur bilen.

”Du vet vad vi har bestämt?” fortsatte Sven. ”Jag går in först och låter sedan dörren stå på glänt så smiter du snabbt in och upp på rummet och lägger dig.”

Jake nickade och stängde bildörren. Fastän han var trött så visste han att han inte skulle kunna sova.

Kapitel 30

Jake vaknade. Han var svettig. Han hade haft en mardröm. Att männen hade dödat hans mamma och pappa.

Han satte sig upp i sängen och torkade sig i pannan med handflatan. Han tog glaset med vatten som stod på nattduksbordet. Vattnet hade blivit ljummet och smakade inget vidare. Han ställde tillbaka glaset.

Det var som Sven hade sagt. Rut hade inte haft en aning om att han varit borta. Hon hade somnat i soffan med virknålen och garnet i knäet så allt hade gått som på räls. Sven hade gått in och låtit dörren stå på glänt. Jake hade snabbt smitit in och upp i sovrummet. När Sven kommit upp med vattnet hade han berättat att han väckt Rut och följt henne hem. Hon bodde bara några hus därifrån.

Jake kände tröttheten. Det skulle inte ta många minuter innan han somnade om. Han hann inte mer än sluta ögonen förrän han hörde en duns. Tvärt satte han sig upp i sängen. Dunsen kom nerifrån och det lät som om något tungt föll i golvet. *En människa?*

Jake reste sig upp och gick fram till fönstret. Han tittade ner. Ingen Ferrari. Det enda han såg var Svens vita Volvo. Jake tyckte att det var underligt för när Sven kommit upp med vattnet hade han sagt att han skulle köra in bilen i garaget.

Jake hörde ytterdörren slå igen. *Var Sven vaken och gick ut?* Jake visste inte hur mycket klockan var men gissade på att den var två, kanske tre på natten. Han visste inte om han skulle gå ner. Tänk om det var männen?

Jake gick tillbaka till fönstret, tittade ner igen men såg ingen. Han var rädd men bestämde sig ändå för att gå ner.

Han gick fram till dörren, öppnade den tyst. Han tittade ner mot hallen men såg inget, det var beckmörkt. Han visste att trappan knarrade så om han gick ner för den och någon var i huset skulle de höra honom. Men om han gick försiktigt längs med väggen kanske han kunde undvika knarrandet.

Jake smög på tå. Han höll sig så nära väggen han kunde. Det var knäpptyst i huset. Tänk om det ändå var männen som brutit sig in och tagit Sven? Jake förstod ingenting. Han hade ju skjutit den där Jonny i benet. Att Jonny kunde gå var väl knappast möjligt?

Jake var nu nere i hallen. Som tur var hade trappan inte knarrat. Han gick ut i köket. Det var kolsvart.

Huset var litet, bara två rum där uppe, kök och ett stort vardagsrum där nere. Jake kunde skymta vardagsrummets öppning. Sven hade sagt att han skulle sova där nere ifall något skulle hända under natten. Vad som skulle hända hade han inte sagt. Jake stannade till vid vardagsrumsöppningen. Han kände hur det pirrade i magen. Han tog ett steg fram och tittade in. Det verkade tomt i soffan. Han tände ljuset. Ingen där, bara en filt, kudde, och på bordet låg Svens bilnycklar.

Jake gick in i vardagsrummet. Allt såg ut som det gjort innan. Han bestämde sig för att gå upp och titta om Sven låg i sitt sovrum. När han vände sig om såg han att det var blod på dörrkarmen. Han gick snabbt ut ur vardagsrummet, genom köket och upp för trappan.

Han öppnade dörren till Svens sovrum. Ingen där heller.

”Sven”, ropade han och kände tårarna.

Inget svar. Det var helt tyst i huset. Jake förstod att männen hade varit här. Han grät samtidigt som han undrade varför de inte tagit honom.

Kapitel 31

Det var tidig morgon. Jake satt i soffan i vardagsrummet. Även om han visste att pappa inte ville blanda in polisen var han tvungen att ringa dem. Sven hade sagt till honom att om de gick till polisen skulle de hamna i fängelset för att de skjutit en person. Dessutom med en pistol som var stulen.

Jake kom att tänka på Svens ord. Rut var världens snällaste tant men också en ”klurig krutkärring”. Kanske Rut kunde hjälpa honom att hämta mamma, pappa och Sven men han visste inte vilket hus hon bodde i.

Jake hade inte tidigare vetat vad en krutkärring var för något. Sven hade berättat att när Rut en gång kommit ut från affären i Klagstorp hade det stått några ligister utanför. I ena handen hade Rut en matkasse och i den andra sin käpp. Den ene av ungdomarna hade försökt knycka matkassen ifrån henne. Rut hade slagit kätten över armen på honom. När den andre gått fram till henne hade hon dängt matkassen i huvudet på honom. Den tredje hade blivit rasande och skrikit en massa fula ord och dragit i hennes kappa. Rut hade tappat kätten och matkassen, men också sin ena sko. Hon hade tagit upp skon och smällt den rakt över hans hand. Efter det hade killarna gett sig av.

Jake tittade på klockan. Den var halv sex på morgonen. Han visste att äldre människor inte behövde så mycket sömn och gick upp tidigt på morgnarna.

Han reste sig upp från soffan och gick fram till telefonen. Under den låg telefonboken och förhoppningsvis i den Ruts telefonnummer. Han skulle ringa

henne och berätta allt. Kanske kunde hon hjälpa honom? Trots allt var hon en krutkärring.

Kapitel 32

Jake satt i Ruts kök. På bordet stod en mugg O'boy och mitt emot honom satt Rut. Han hade berättat allt för henne. Hon hade sagt att de måste ringa polisen. Han hade svarat henne att det inte var så särskilt smart eftersom han skjutit mannen i benet. Rut hade sagt att polisen säkerligen skulle se det som nödvärn. Att man får försvara sig om det är fara för ens liv. De hade diskuterat länge fram och tillbaka och till slut hade Rut gått med på Jakes önskemål: Att de skulle ringa polisen lite senare i dag om de inte hittade mamma, pappa och Sven innan middag. Jake hade sagt till Rut att mannen säkert åkt tillbaka till ladan utanför Hammenhög.

”Ja, det var minst sagt en händelserik natt du varit med om, får jag säga”, sa Rut och suckade uppgivet.

”Hur ska vi göra då?”

”Ja, säg det”, sa Rut. ”Du får låta mig fundera en stund.”

Jake gäspade. Det hade inte blivit så mycket sömn. Allt som allt två timmar.

”Vill du sova några timmar så ska jag försöka tänka ut en plan under tiden?” sa Rut och la sin hand på hans kind.

”Okej.”

”Går det bra med soffan?”

”Ja”, sa Jake och gäspade igen.

Rut reste sig upp. Hon tog sin käpp som hon hade hängt på köksbordet.

”Ta med dig din O’boy så går vi in i vardagsrummet. Jag ska hämta en filt och en kudde till dig.”

Jake nickade, tog sin mugg och gick in i rummet.

Rut hade fyllt de sjuttio. Sven hade berättat att hon var änka. Jake hade heller ingen aning om vad en änka var för något – han trodde att Sven menade spindeln. I skolan hade de läst om Svarta änkan.

Rut hade berättat att hon hade körkort men ingen bil, att hon inte kört på flera år eftersom hon fått en blodpropp i benet dagen efter att hon blivit änka. Det hade nu gått tio år sedan hennes man dog i en hjärnblödning.

Det fanns en massa fotografier av Ruts man på väggarna och flera gånger hade Jake sett att Rut tittade bort mot dem. Jake förstod att hon saknade sin man.

Kapitel 33

Jake låg och tittade upp i taket. Han hade inte kunnat sova mer än en timme. Hela tiden tänkte han på mamma och pappa. Ja, på Sven också. Hade männen skadat dem?

Jake tittade ut mot köket. Rut satt med block och penna. Hon såg ut att klura på något.

Jake satte sig upp i soffan.

Han reste sig upp och gick ut i köket.

”Det var inte länge du sov”, sa Rut och la ifrån sig pennan.

”Jag kunde inte sova. Jag tänker hela tiden på mamma och pappa”, sa Jake och satte sig ner på köksstolen.

Rut la sin hand på hans.

”De har säkert inte skadat din mamma och pappa. Vi får i alla fall hoppas så”, sa Rut. ”Kom om sätt dig här bredvid mig. Jag tror att jag har listat ut hur vi ska få fri din mamma och pappa och Sven. Du sa att Svens bilnycklar låg på bordet hemma hos honom?”

Jake nickade.

”Då går vi in och hämtar dem”, sa Rut och klappade med handen på stolsdynan. ”Men sätt dig här först så ska jag visa dig något.”

Jake reste sig upp. Han satte sig bredvid Rut.

”Du sa att de var två, kanske tre, och att de var i ladan?” sa Rut och la armen om honom.

”Ja, och i huset också”, sa Jake. ”Jag har bara sett två personer men jag tyckte att jag hörde en kvinnoröst också. Men det kan ha varit mammas.”

Rut tittade på honom.

”Du får inte hänga med huvudet, lille vän. Vi ska nog hitta dem.”

Jake var inte så säker.

”Tror du att vi hittar dit?”

”Jag tror det”, sa Jake.

”Okej”, sa Rut och föste blocket närmare Jake. ”Nu ska du få se min plan. Jag tror att den kan gå i lås. Men först måste vi ta med oss en del saker. Bland annat en tom skokartong och en tygkasse. När vi kommer dit så gör vi så här ...”

Jake hörde vad Rut sa men han hade tankarna på annat håll. Han hade hört att en chock inte behövde komma direkt efter att något hänt utan kunde sätta in senare. Han undrade nu om det var det som hade hänt honom. Han hade skjutit en människa och hans mamma och pappa var bortförda av maffian. Allt kändes överkligt.

Kapitel 34

Klockan hade blivit tjugo över tio på förmiddagen. Det regnade. Jake och Rut satt i bilen. De hade just passerat Ystad. Jake tyckte att bilkörningen gick bra. Visst hade det varit lite ryckigt i början men efter tankningen i Skurup hade det gått bra. Jake tyckte att Rut körde minst lika bra som mamma – och Rut var nästan dubbelt så gammal.

När det kom till Ruts plan kunde Jake inte mer än hålla med. Den var lysande.

”Det är två och en halv mil till Hammenhög så vi är snart där”, sa Rut.

”Okej”, sa Jake. ”Men det var inte i Hammenhög utan det var någonstans utanför. Det var i Hammenhög som jag och Sven hämtade bensin när vi fick bensinstopp.”

”Ja, du berättade det”, sa Rut. ”Men om vi kör till den platsen ni fick bensinstopp så blir det säkert lättare för dig att hitta därifrån.”

”Okej”, sa Jake.

”Efter att ni kommit ut från grusvägen, minns du hur länge ni körde på stora vägen innan ni fick bensinstopp?”

”Ja, i några minuter.”

”Okej”, sa Rut. ”Vi ska nog hitta dit. Du sa att där var rapsfält?”

”Jag hittar dit”, sa Jake. ”Jag känner igen grusvägen när jag ser den.”

”Bra”, sa Rut.

Kapitel 35

Himlen var mörk, nästan svart, och regnet öste ner. Rut svängde in på grusvägen och bilen skumpade till.

”Är du säker på att det är här?”

”Ja, jag är helt säker”, sa Jake. ”Det är denna grusvägen.”

”Då får vi hoppas att vi inte möter dem här på grusvägen för de känner säkert igen bilen.”

Jake nickade.

Rut hade sagt att det bästa naturligtvis vore om hans pappa kunde betala tillbaka pengarna så de blev kvitt skulden. Om männen nu tillhörde maffian skulle de inte ge sig så lätt. De skulle göra allt för att få tillbaka sina pengar, och det med ränta. Dessutom hade den ene av dem blivit skjuten i benet. Inget som var förlåtligt. I alla fall inte om man tillhörde maffian.

”Hur långt in här på grusvägen sa du den fallfärdiga byggnaden ... rivningshuset låg?”

”Inte alls långt”, sa Jake.

Jake hade berättat för Rut att när han, pappa och mamma och Sven körde därifrån hade han sett en ännu smalare grusväg, inte mycket bredare än en stig. Fastän det varit mörkt hade han sett att den igenväxta avtagsvägen ledde till en byggnad som saknade tak. Ett rivningshus som Rut kallade fallfärdig byggnad.

”Här är det”, sa Jake och pekade.

Rut bromsade in.

”Kommer vi verkligen in här”, sa Rut och knäppte upp bältet. ”Det påminner ju mer om en stig.”

”Ja, det sa jag ju.”

Försiktigt körde Rut in på den igenvuxna avtagsvägen, *stigen*, och bilen gungade till.

”Vi får hoppas att vi inte fastnar”, sa Rut och lutade sig framåt mot bilrutan för att se bättre.

Himlen var nu vidöppen så Rut ökade hastigheten på vindrutetorkarna till fullt. Klockan var bara några minuter över elva på förmiddagen men den svarta himlen fick det att kännas som kväll.

Sakta rullade de fram på den smala och snåriga avtagsvägen. Framför sig hade de en obebodd och fallfärdig byggnad, rivningshuset.

”Det ser ut att gå vägen”, sa Rut med näsan tryckt mot vindrutan.

Bilen gungade till igen.

De passerade den skraltiga byggnadens gavel och svängde höger så de hade byggnadens långsida på höger sida om bilen.

De stannade och Rut stängde av motorn. Jake tittade på vindrutetorkarna som fortfarande trummade på.

”Ska du inte vända bilen?” sa Jake.

”Jo, det är nog bäst”, sa Rut. ”Det var klipskt av dig.”

Rut startade bilen.

Från platsen där de stod kunde man inte se grusvägen som ledde fram till ladan, där mamma och pappa och Sven förmodligen hölls till fånga. Den fallfärdiga byggnaden skymde grusvägen. Det var likadant om man kom körande på grusvägen – man kunde inte se in om det stod en bil parkerad bakom den fallfärdiga byggnaden.

”Ja, Jake, då var det dags”, sa Rut och gav sin mobiltelefon till honom.

Jake tittade på mobilen, sedan på Rut.

”Tror du att du kan gå i de skorna när det regnar så mycket?” sa Jake. ”Det är ju lerigt.”

Som det var bestämt enligt planen hade Rut tagit på sig finkläder och högklackade skor. Hon hade sagt att hon inte kunde se ut som ”ett fattighjon” (ett ord som Jake inte tidigare hört heller) utan det måste vara trovärdigt om allt skulle klaffa.

Rut öppnade bildörren. Jake gav henne de fyra tusenlapparna, paraplyet och tygkassen med skokartongen i.

”Håll nu tummarna för mig”, sa hon. ”Är jag inte tillbaka inom en kvart så ringer du polisen som vi bestämt. Okej?”

”Ja”, sa Jake och kände nervositeten.

Rut stängde dörren

Hon försvann i regnet.

Kapitel 36

Jake tittade på Ruts mobil. Det hade gått tjugo minuter. Rut hade sagt till honom att han skulle ringa polisen om hon inte var tillbaka inom femton minuter. Han bestämde sig för att vänta fem minuter till. Men om Rut inte dök upp då var han tvungen att ringa polisen eftersom planen säkerligen hade misslyckats och mannen förmodligen tagit henne.

Han tittade upp mot himlen. Regnet hade tilltagit ytterligare och himlen var än mörkare än för en stund sedan. Jake var rejält nervös, ja, rädd också. Smattrandet på biltaket lät som en kulspruta. Frågan var om han skulle höra Ferrarin om den passerade honom på grusvägen där han satt i Svens bil bakom den förfallna byggnaden?

Jake tittade på Ruts mobil igen. En minut till sedan var det dags att ringa polisen och berätta allt. Och detta även om han skjutit en person.

Plötsligt hörde han ett brummande och ett spinnande. Han kunde inte se ut till grusvägen för den fallfärdiga byggnaden. Men det kunde väl bara vara Ferrarin? En vanlig bil hade inte ett sådant skarpt motorljud.

Jake förstod att Rut hade klarat det. Männen hade trott på hennes berättelse. Han kunde höra hur motorljudet avtog. Nu skulle det inte ta så lång tid förrän Rut, Sven, pappa och mamma kom springande. Han hoppades i alla fall så.

Han tittade ut och såg Rut komma springande. Men ingen mamma och pappa skymtades.

Dörren öppnades.

”Det gick vägen”, sa Rut flåsande.

”Ja, jag hörde Ferrarin köra förbi”, sa Jake. ”Men var är mamma och pappa?”

”De kommer vilken sekund som helst. Jag lossade bara Svens armar och ben sedan skulle han lossa repen från din pappa och mamma”, sa Rut. ”Under tiden skulle jag köra ut bilen på grusvägen.”

”Var de skadade?”

”Nej då. Lite omtumlande men inga skador.”

Rut startade bilen. Hon svängde vänster på stigen och bilen gungade till. Regnet öste ner.

De kom ut på grusvägen, Rut svängde höger och stannade. Jake öppnade dörren och tittade bak och såg mamma, pappa och Sven komma springande. Jake klev ur bilen.

”Snabba er!” hojtade han och öppnade bakdörren.

Han sprang runt bilen och öppnade den andra bakdörren också. Därefter sprang han tillbaka in och satte sig på passagerarsätet. Bara på dessa sekunder blev han dyngsur.

Mamma hoppade in i bilen, efter kom pappa och Sven.

”Kör, kör!” skrek Sven.

”Nu kör vi”, sa Rut och trampade gasen i botten.

Jake vände sig om och såg hur regn och grus sprätte när Rut rivstartade iväg. Han tittade på mamma. Hon såg blek ut.

Rut svängde höger upp på stora vägen. De skulle köra i motsats riktning som männen gjort. Alltså inte mot Hammenhög.

”Vart är vi på väg?” sa Sven. ”Vi kan ju inte åka hem till mig.”

”Jag tänkte att ni kunde sova hos en av mina väninnor tills ni reder upp denna sörja”, sa Rut smått irriterat. ”Jag står fast vid vad jag sagt till Jake. Ni måste gå till polisen, eller betala tillbaka pengarna. Männen kommer säkert inte ge sig förrän de får tillbaka sina pengar.”

Ingen sa något. Samtliga visste de att det bästa vore att betala tillbaka pengarna så de slapp männen i fortsättningen. Samtidigt förstod de att för varje dag som gick, och männen inte fick tillbaka sina pengar, så ökade skulden.

Kapitel 37

Regnet hade avtagit och himlen hade börjat spricka upp. Jake tittade på Rut. Hon körde riktigt bra nu. Sven hade flera gånger frågat om han skulle ta över men Rut hade sagt att hon inte ville stanna för då skulle de förlora tid och männen skulle kanske hinna upp dem. Det bästa var att komma så långt bort från ladan som möjligt.

Det hade snart gått en halvtimme sedan de körde ut på stora vägen. De var inte trygga än men ju längre tid som gick så lättade dramatiken och de kunde andas ut.

De var på väg till Malmö. Rut hade sagt att de kunde sova hos hennes väninna i några dagar tills de kom fram till hur de skulle göra.

Jake vände sig om och tittade på mamma igen. Hon hade inte sagt ett ljud under hela resan.

”Varför säger du inget, mamma?”

”Låt henne vara”, sa Carlos till Jake och la sin hand på Ruts axel. ”Ja, det får jag säga ... det var ingen dålig plan, Rut.”

”Det var inte bara min plan”, sa hon och tittade mot Jake. ”Du får tacka din son.”

Sven tittade på Carlos sedan på Jake.

”Jaså, du var med och planerade allt, Jake”, sa Sven. ”Att komma på något sådant snillrikt kräver en skarp hjärna.”

”Det är sant”, sa Carlos och sneglade på sin hustru som satt tyst och tittade ut genom fönstret.

Rut hade gått till huset och knackat på dörren. När mannen öppnat, det var inte skottskadade Jonny utan den andre, hade hon hysteriskt berättat att två ungdomar på cykel hade stannat vid busshållplatsen där hon stod och frågat henne vad hon hade i tygkassen. Hon hade sagt att hon hade ett par nyinköpta skor. I nästa ögonblick hade ungdomarna ryckt tygkassen ifrån henne, en kasse med en skokartong i. Men i skokartongen var det inga skor utan alla hennes sparpengar, tvåhundrausen kronor i tre sedelbuntar med gummisnoddar om. Pengar som hon under snart trettio år sparat. Ungdomarna hade fått med sig alla pengarna utom de fyra tusenlapparna som hon visat männen tillsammans med skokartongen som ungdomarna slängt på vägen efter att de hade tömt kartongen.

Skokartongen, tygkassen och de fyra tusenlapparna, men också Ruts övertygelse och hennes förträffliga skådespelarkonst, hade fått männen att tro på hennes historia. Hon hade naturligtvis tagit en stor chans när hon frågat om hon kunde följa med i bilen. Männen hade sagt att hon kunde följa med i bilen upp till busshållplatsen och vänta på dem där så skulle de hämta tillbaka hennes pengar. Rut hade då sagt att hon i stället kunde promenera upp till busshållplatsen eftersom hon behövde samla sig efter rånet.

”Nu kan vi nog andas ut”, sa Rut. ”Vi är i Malmö.”

Jake tittade i sidospiegeln men ingen röd Ferrari skymtades. Eländet var äntligen över och den där Jonny hade inte heller förblött. Något som betydde att Jake fortfarande var Jake, inte en ny Franklin Clinton.

Epilog

Ett år har gått. Mamma och pappa är skilda och vårt radhus är sålt sedan ett halvår tillbaka. Mamma hade inte kunnat förlåta pappa efter allt han utsatt familjen för.

Jag är ledsen för att mamma och pappa inte bor ihop mer. Men kanske är det bäst så. Jag har ofta mardrömmar om att männen ska söka upp oss i vårt nya hem. Att den där Jonny ska komma tillbaka och skjuta genom vår dörr. Rut hade sagt att maffian är maffian, så även om polisen tog Jonny och hans medbrottsling skulle i stället bara två andra män komma och driva in skulden. Det var så brottsyndikat, maffiaorganisationer, fungerade. Och Rut hade haft rätt. Bara några veckor efter att jag och Rut hade hämtat mamma, pappa och Sven i ladan utanför Hammenhög hade två andra män i kostym kommit till vårt hus och frågat efter pappa. Som tur var hade mamma och pappa och jag inte flyttat tillbaka in i huset efter skotten genom dörren. Det hade varit Ahmed, min klasskamrat, som hade berättat att två män i svarta kostymer varit utanför vårt hus. De hade frågat honom om det var han som var Jake. Han hade sagt att hans namn var Ahmed och att han inte kände någon Jake. De hade gett honom sitt visitkort och sagt att om någon av hans kompisar kände någon vid namn Jake kunde han eller hon ge Jakes pappa kortet. De ville att Carlos skulle ringa dem. Ahmed hade gett visitkortet till grannen bredvid oss som i sin tur gett det till pappa. Och pappa hade omedelbart ringt upp dem. Han var rädd för att männen skulle ge sig på våra grannar, oskyldiga sådana.

Sedan en tid tillbaka hade pappa betalat skulden. De hundratusen kronorna hade han fått låna av Sven. Men pappa hade inte kunnat betala räntan. De hade velat ha tjugotusen i ränta och lika mycket för att jag skjutit Jonny i benet. Som plåster på såren, hade de sagt.

Sven, men också Rut, bor kvar i Klagstorp. Båda hade sagt att inget kan få dem att flytta därifrån. Inte ens maffian. I stället hade Sven skaffat två rottweilrar och installerat larm i huset. Och Rut var Rut. *En kerutkärring*. Hon hade sagt att vill de ta livet av henne fick de gärna göra ett försök. Sven hade sagt att hon hade rustat sig med en hagelbössa. Men jag vet inte om det var som Sven skojade. Vi har ingen kontakt med honom längre. Ja, varken med Rut, Sven eller pappa.

Vad har jag lärt mig av detta? Jo, massor. Att man inte ska beblanda sig med fel personer för då kan ens liv fort slås i spillror.

När det kommer till mig och mamma lever vi på annan ort under ny identitet. Jag vill inte berätta var. Kanske är du en av de där männen. De som tillhör maffian.